

LANCZKOR GÁBOR

Aszott szirmokra dőlni

Siklóként

Vedli bőrét

A vén cseresznyefa.

Galagonya bújt

Elszáradt alsó ágai közé,

Akár más-anyához az

Eltagadott.

Alatta ül,

A galagonyafa alatt,

A fa-formára nőtt

Galagonyacserje alatt.

„Nem vagyok épeszű.”

„Most...”

„Árva.”

Dúdogat.

„Énekem, mi vagy te?”

A birkák hangtalan rágják a füvet,

A szelet hallani,

Ahogyan más-más

Hangon motoz

A cseresznyefa-,

A galagonya-lombban.

„Jön már.”

„Vajon mit hoz ebédre?”

„Nem, magát adja.”

Mostobaanyja.

Mint vén cseresznyefa, bőrét

Vedli egy vén vízisikló

Két bazaltkő között.

Aszott szirmokra dőlni –

A zsidócseresznye-szemek

Még apró-zöldek

A kocsányon,

A galagonya termése

Tövisek közt

Zöld.

*Mint vén cseresznyefa, vedli
Bőrét a vízisikló.
Vénebb ő a szabályozott
Folyamoknál.
Fején halvány félhold sárgáll.*

*Este az udvarba
Beragyog a hold,
Rásüt a fiú nyakára.*

*Vedli bőrét
A vén vízisikló –
Opálos arc a pikkelyein,
Mindegyiken ugyanaz.*

*Akié ez az arc volt,
Úgy lett az övé,
Abogy a fiúé ez a nő:
Mostohaanyja.*

*Aki megszülte, s fiúnak,
Csak szülte,
És csak azért,
Hogy másnak örökbe adja.*

*Nyüzött képű folyamisten –
Anya és fia mégse rokon;
Bujdosol vérükben
Meghasonultan.*

MEZEI GÁBOR

A néma ének

*Dér festi meg reggel a rétet,
Bársony palástban jár a föld,
Hátán fű nő, nem hallom, érzem,
Lant szól, de elnyeli a köd.
A puszta szó a lantos ujján.
A hangja hóba dermed,
A szája szól, a szája moccan,
Lant húrja peng a csendben.*